

Изсмѣха се дърваритѣ и си отидоха. Върна се Дрънчо при дѣда си.

— Дѣдо, дѣдо, цѣлъ день обичахъ труда и пакъ нищо не спечелихъ!

— Ами какво работи, дѣдовото?

— Гледахъ какъ сѣкатъ дърва. Презъ цѣлия день гледехъ, безъ да си затворя очитѣ.

— Ехъ, дѣдовово, това да гледашъ, работа ли е! Другъ пжтъ вземи нѣщо да работишъ съ ржцетѣ си.

На другия день Дрънчо излѣзе пакъ по свѣта. Вървѣ, вървѣ, видѣ една ябълка съ жълти като кехлибаръ ранозрѣйки. Качи се Дрънчо на единъ клонъ и почна да работи съ ржцетѣ си. Работи съ ржцети си, съ тѣхъ кжса, а следъ това работи и съ устата си. Въ това време подъ ябълката мина единъ скитникъ.

— Хей, какво правишъ горе! — извика той на Дрънча, да го сплаши. — Защо си се качилъ на ябълката?

— Обичамъ труда, затова съмъ се качилъ! — отговори Дрънчо. — Дѣдо каза да работя нѣщо съ ржцетѣ си.

— Тѣй ли! — обади се скитникътъ, който бѣше голѣмъ шегобиецъ. — Щомъ искашъ да работишъ съ ржцетѣ си, тогава вземи хей ония тухли, дето сж

наредени на пераида, и ги нахвърляй въ блатото!

Нашиятъ трудолюбивъ Дрънчо това и чакаше. Скори веднага, грабна една тухла и съ всичка сила я метна въ локвата.

— Цамбуръ! — гмурна се тухлата.

— Брей, че хубаво цамбурна! — викна си Дрънчо и грабна друга тухла, но въ това време стопанинътъ на тухлитѣ го видѣ и се спусна къмъ него.

— Какво правишъ ти?

— Не виждашъ ли, работя съ ржцетѣ си!

— Какво работишъ?

— Цамбуркамъ тухлитѣ!

— Азъ ще те цамбурна тебъ! — извика стопанинътъ, че като го грабна, плѣсъ, хвърли го въ локвата. Цамбуръ!

Когато нашиятъ Дрънчо излѣзе отъ калната вода на локвата и се погледна, не можа да се познае. Той ли е това, или не е той. Добре че си спомни името, та разбра, че е той.

Върна се Дрънчо при дѣда си.

— Дѣдо, дѣдо, този пжтъ не гледахъ, ами работихъ съ ржцетѣ си. Но пакъ не спечелихъ пари. Вижъ хвърлиха ме въ една локва. Това награда ли е?

— Какво работи, та те хвърлиха въ локвата?

— Хвърляхъ кирпичъ въ локвата.